

HÍVOM A CSALÁDOKAT Februárban, Szent Erzsébet évében

Kedves családok és házaspárok, kedves családokat szerető szerzetes- és paptestestvérek, kedves mindnyájan, akik a család és az élet mellett álltok!

Február: Szent Erzsébet emberi vonásai. Szent Erzsébet volt gyermek, jegyes, házas, anya, férjére váró asszony, és özvegy, de minden életállapotban Isten gyermeke tudott maradni. A körülötte lévő emberekkel, akár nagyurak voltak, akár koldusok, akár vitéz lovagok, akár nyomorult betegek, mindig úgy érintkezett, mint testvéreivel, akik éppúgy Isten gyermekei, mint ő. Vegyük komolyan azt, hogy mi mindannyian Isten gyermekei vagyunk. Járuljunk így is hozzá, hogy környezetünk emberibbé váljon, hogy társadalmunk élhető és életető közeg legyen mindenki számára.

Már kikerültek otthonainkból a karácsonyfák, újra belesodrótunk hétköznapijaink világába, de valaminek nem szabad eltűnni életünkből, a karácsonyi angyalok dicsőítő énekének: „Dicsőség a magasságban Istennek, békesség a földön a jóakarató embereknek!”... Valahányszor megfélekedünk az Isten dicsőítéséről, újra meg újra veszélybe kerül az ember békéje, a család békéje, a szélesebb társadalom békéje. „Ha bezárul fölöttünk az ég, lábunk alól kicsúszik a föld”, mondja egy kortárs gondolkozó. „Az egy Isten képmására teremtett összes ember ugyanazzal az értelmes lélekkel, ugyanazzal a természettel és ugyanazzal az eredettel bír. Krisztus áldozatától megváltva valamennyien egy és ugyanazon isteni boldogságban való részesedésre kapnak meghívást: tehát mindannyian ugyanannak a méltóságnak örvendenek. Az emberek közötti egyenlőség lényegileg a személyi méltóságukra és a belőle fakadó jogokra támaszkodik” (KEK 1934-1935)

Az ember méltósága abból származik, hogy mindannyian egyformán, társadalmi hovatartozásunktól, szellemi képességeinktől, nemi azonosságunktól, egészségi állapotunktól függetlenül Isten képmásai vagyunk. Méltóságunk alapja tehát létünk, ez pedig Istentől való. Ezért kell megőriznünk ajkunkon az Isten-dicsőítést, ezért feladata a keresztény embernek, hogy léte irányultságával mintegy nyitva tartsa feje fölött az eget. Ezért tudott Szent Erzsébet minden embert egyenlő mértékben szeretni, legyen az nyomorult leprás, vagy délceg lovag, kellemes, vagy kellemetlen ember. Ez volt emberszolgálatának titka, öröme: „milyen jó dolgunk is van, hogy az Urat fürdethetjük, és neki megágyazhatunk!” „Az »Isten képmása« kifejezés tehát nem absztrakció, ez ugyanis csak elvont Istenképhez vezetne, hanem kézzelfogható, konkrét valóság. ... az ember emberré válása és isten-felismerése elválaszthatatlan egymástól, éppen azért, mert Isten képmása. Ha az emberi létet szétzilálják, megsérül az istenkép is” (J. Ratzinger: Jézus Krisztus Istene 24. old.)

Valahányszor az ember eltávolodik Istentől, eltávolodik embertársától is. Elég a mögöttünk lévő ateista diktatúrákra és a jelenben uralkodó ideológiákra gondolnunk. „A Jelenések Könyve beszél Isten ellenfeléről, a vadállatról. A vadállatnak, az ellenséges hatalomnak nincs neve, csak száma. »Ember száma az, és a száma hatszázhatvanhat«, mondja a látók. (Jel. 13,18) A Gonosz szám, és számok közé zár. Ez egyben azt is jelenti – mint ahogy mindnyájan jól tudjuk, akik átéltük a koncentrációs táborok korát - hogy a diktatúrák táborainak borzalma éppen abban áll, hogy kioltják az egyéniséget, elveszik az emberek arcát; számmá, egy nagy gépezet kicserélhető, apró alkatrészévé silányítják őket. Az illető csak annyit ér, mint a feladata, nem többet. Ma már attól kell félnünk, hogy a történelmi koncentrációs tábor csak előjáték volt, s a világ a gépek egyetemes uralma alatt egyetlen hatalmas koncentrációs táborrá változik.” (J Ratzinger: Jézus Krisztus Istene 16. old.)

Az embert érintő rendelkezések, törvények már nem tudják tisztelni az ember méltóságát, önkényesen rendelkeznek fölöttes ideológiák mentén. A náciizmus azokat irtotta, akik nem fértek bele a fajelmélet alapján értékesnek kikiáltott csoportba, a marxizmus pedig azokat, akik nem tartoztak az osztálytársadalom-elmélet szerint értékes osztályába. A fogyasztói mentalitás és ideológia is szívesen látja azok megsemmisítését, akik most éppen nem jó fogyasztók

(l. abortusz, eutanázia). Hogy családjaink ne lehessenek hamis ideológiák öntudatlan, akaratlan kiszolgálói, nagyon fontos elevenen tartanunk Isten-kapcsolatunkat, továbbzengenünk az angyalok énekét: „Dicsőség...”

Hogyan hatott emberi kapcsolatokra megújult Isten-kapcsolatok? Milyen szerepe van az Isten-dicsőítésnek családi imáitokban? Osszátok meg tapasztalataitokat az emberi méltóság tiszteletével, ill. sérelmével kapcsolatban!

A Szentírásban újra meg újra találkozunk olyan a jelenetekkel, melyekben az Úr angyala a még meg sem fogant életről nyilatkozik, elmondja nagyságát, feladatát, még nevét is. A bibliai látásban a még meg sem fogant lét már méltósággal bír, mert Isten örök szeretetében, tervében gyökeredzik léte. Egyikünk sem véletlenül létezik, mindegyikünk Istentől akart lét. Lehetek sikeres vagy sikertelen, élhetek házasságban, sodródhattam magányba, kudarcos házasságba, talán nem is köthettem házasságot, lehetek özvegy, mégsem felejthetem: Isten egyszeri, megismételhetetlen, helyettesíthetetlen teremtménye vagyok. Mikor Szent Erzsébet már maga mögött tudhatta a gyermekkort, a szerelem, a boldog házasság örömteli éveit, anyai hivatását is betöltötte, és özvegyen magára öltötte Szent Ferenc követőinek egyszerű szürke köntösét, Isten-képmásiségének tudatában, megőrizve a maga emberi méltóságát képes volt így bátorítani a hozzá közel állókat: „Látjátok, én megmondtam nektek: boldoggá kell tennünk az embereket.” Ha tudatában vagyok az Isten képmásából fakadó méltóságomnak, akármilyen állapotban is vagyok, nem menekülhetek önsajnálatba, nem mondhatok le a Szent Erzsébet által megfogalmazott küldetésemről: „Látjátok, én megmondtam nektek: boldoggá kell tennünk az embereket.”

Isten kapcsolatod önmagadhoz való viszonyodat is meghatározza: Hogyan változott önértékelésed, önmagaddal való békességed életállapotaid változásával? Mikor érezted úgy, hogy jó és szép élni?

Szent Erzsébettől megtanulhatjuk, hogy az ember értéke abból a méltóságából fakad, amely az Isten képmásiságra alapul. Kövessük tehát az MKPK-körlevél kérését családon belül és azon túlmenően is: „Lépünk fel a család ellenes, személyiségromboló törekvésekkel szemben.” Nincs olyan életállapot, amely tehetetlenségre lenne kárhóztatva, és - tovább idézve a körlevelet: - „Fiatalok, készüljétek boldog házasságra! ... Házastársak, mondjátok igent egymásra és az életre, ... találjátok mindig időt a beszélgetésre egymással és gyermekeitekkel. ... Özvegyek és egyedülállók, akiknek életük másképp alakult, mint szerették volna, éljétek mindennapjaitokat Isten irgalmas szeretetében bízva,” hiszen minden életállapotban lehetünk önmagunkat és másokat gazdagító ajándék.

Az Isten-gyermekség és Isten-képmásiség tudata meghatározza a keresztény család atmoszféráját. Egy-azon méltósággal bírunk, tehát nem tekinthetjük egymást riválisnak, élvezeti cikknek. A gyermeknek sem apróbb, sem felnőtt korában nem az a feladata, hogy minél többet szipolyozzon ki szüleiből, a házastársi viszony sem egymás kihasználására, hanem a kölcsönös segítségére, egymás kölcsönös megvalósítására alkottatott. Mégis, milyen gyakran kell megküzdeni a versengés kísértésével! A fiatalok különböző anyagi háttérből érkeznek a házasságba, önálló keresőként különböző mértékben tudnak hozzájárulni a családi bevételhez; iskolai végzettségük is különböző szintű lehet. Ha átéljük Isten-gyermeki méltóságukat, nem versenghetnek egymással, nem lehetnek egymás konkurensei.

Osszátok meg pozitív példákat a különböző életállapotok helyes megélésére. Hogy tudjátok megelőzni a két család rivalizálását? Hogyan bukkant fel házasársak közötti anyagi egyenlőtlenség miatti feszültség? Mondjátok pozitív példákat a feszültségek feloldására!

Hívom a nemzedékeket, generációkat, a férjeket, feleségeket, a házaspárokat, a családokat, az emberi méltóságból fakadó egyenlőség felragyogtatására, az együttműködésre!

Bíró László
A MKPK családreferens püspöke,
a Magyar Katolikus Családegyesület elnöke